

[Vagn Bro.]

er Besøget i Nutiden jo formindsket. En Del af Entréindtægten, nogle ganske faa Tusinde Kroner, gaar nu til Staten, selvfølgelig i Henhold til en Overenskomst, men denne virker trykkende for Tiden, og jeg vilde mene, at denne Draabe i Statskassens Hav vilde kunne undværes, i Lighed med Ordningen ved Sønderborg Slot. Der er ogsaa søgt herom, og jeg nærer ikke Tvivl om, at den høje Ministers Interesse for Historie vil kunne medføre, at denne Sag faar et gunstigt Forløb.

Sluttelig vil jeg tillade mig at rette en Forespørgsel til den høje Justitsminister, holdt i meget korte Ord. Sagen er kendt i Offentligheden, og mit Spørgsmaal gaar ud paa, om der paatænkes Foranstaltninger, som vil kunne forhindre, at en Morder, der har udstaaet sin Straf, kan gifte sig igen, hvorefter den nye Kone først ved et eventuelt nyt Mord af Manden faar at vide, at hun har været gift med en Morder. Jeg sigter her til det heldigvis sjældne Tilfælde: Rovmorderen fra Brødstrup. Jeg tror, at det dog vist af de fleste Mennesker anses for det rigtigste, at der træffes Foranstaltninger herimod i Fremtiden.

Jeg skal slet ikke udpensle dette, da jeg ikke nærer Tvivl om, at saavel den højtærede Minister som det høje Ting kender Sagen, men jeg skal kun tilføje: Bør vi her blive staaende ved Morderen? Det er jo ikke ualmindeligt, at nogle af de mest eftertragtede Ægteskabskandidater viser sig at være Bjere af en lang og mørk Straffeliste, om de forblindede Kvinder var i Stand til at se bag Forhænget. Selv omtaler de det vel næppe, og faar de „skønne“ et Vink herom, benægter de det paa det mest energiske og kalder det Sladder. Og meget vanskeligt er det for Kvinden at faa det konstateret, thi Politiet og andre Myndigheder er under den nugældende Lovgivning meget diskrete Institutioner.

Paa andre Omraader har Ægteskabsloven dog med Rette sikret den anden Part en vis Viden, saaledes med Hensyn til Kønssygdomme og med Hensyn til Børn før Ægteskabet. Jeg vilde dog mene, at meget store Forbrydelser burde sættes i Klasse hermed, og jeg ser intet Hensyn, der taler herimod. Jeg retter derfor denne Forespørgsel til den højtærede Justitsminister.

Axel Ivan Pedersen: Et af de store Spørgsmaal, der for Tiden optager mange Mennesker, er Boligproblemet, og Spørgsmaalet har da ogsaa været Genstand for

Diskussion ved mange Lejligheder. Jeg tænker ikke mindst paa den store Debat paa Købstadforeningens ordinære Repræsentantskabsmøde i Oktober Maaned. Men ogsaa flere ærede Medlemmer har nu under Finanslovdebatten berørt disse Problemer. Husvildeproblemet er nu omtrent lige saa stort, som det var under og efter den første Verdenskrig, og det forøges fra Dag til Dag, saaledes at det er meget alvorlige Vanskeligheder, de danske Købstadkommuner staar over for med Hensyn til at skaffe de husvilde det mest nødtørftige Husly.

Der kan naturligvis ingen Tvivl være om, at den eneste effektive Maade, Husvildeproblemet kan løses paa, er gennem Byggeri, og jeg vil da ogsaa gerne udtale en Anerkendelse af den Støtte, der gennem Indenrigsministeriet ydes til Boligbyggeriet. Uden denne Støtte vilde der sikkert under de for Tiden dyre Byggeforskelde blive endnu mindre Byggeri, men selv med den Støtte, der her ydes, ikke mindst til Boligforeninger, maa der alligevel regnes med Huslejer, som ikke er overkommelige for en stor Del af de Mennesker, der i denne Forbindelse regnes som mindrebemidlede. Det vil igen sige, at de helt ubemidlede slet ingen Muligheder har for at nyde godt af denne Lovgivning, og det viser sig da ogsaa, at det netop er denne Del af Befolkningen, der udgør Hovedparten af de husvilde.

I Spørgsmaalet om Bekæmpelse af Husvildeproblemet ved Hjælp af Byggeri — med eller uden Statsstøtte — er det nødvendigt at erkende, at det — foruden at det er dyrt at bygge — vel tillige ligger saaledes, at den allerede nu herskende Materiale-mangel vil gøre sig saa stærkt gældende frem i Tiden, at det bliver tvivlsomt, om der i de kommende Tider kan bygges saa meget, at det mest nødvendige Boligbehov kan dækkes. Som Følge heraf kan det jo desværre forudses, at Husvildeproblemet vil forøges ganske betydeligt, og det Spørgsmaal melder sig da ogsaa straks, om den nugældende Lovgivning er tilstrækkelig til at imødegaa en saadan Udvikling. Det tror jeg ikke den er, og jeg skal derfor tillade mig at henvende den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa nogle af de Forhold, som knytter sig til den midlertidige Lov om Ændringer i Lov Nr. 54 af 23. Marts 1937, den saakaldte Lejelov.

Ifølge denne midlertidige Lov er To-familiehuse undtaget fra Opsigelsesforbudet, for saa vidt Ejeren bebor den ene Lejlighed, og det skal erkendes, at den Motivering, der gives herfor, lyder meget til-